

NAJDIHOJCA S HAJDINE

OB
20. OBLETNICI
OSVOBODITVE

1945 1965

II. 656

S-9858/D
3A.VIII. 1965

Izdal maja 1965

PIONIRSKI ODRED »STANE PETROVIČ« OSNOVNE SOLE V HAJDINI

Bile so vojne,
pa so minile, —
tudi spomin nanje,
toda ta ne bo,
zakaj
podarili smo ji
vso našo srečo,
vso svojo ljubezen,
vse svoje sanje.

France Filipič

Našemu junaku

Svobodo ljubil si,
Ti nisi je dočakal . . .
Armada smelo za teboj koraka.
Nad grobom tvojim rdeči mak cveti,
Ki cvetel večno bo
Otrokom tvojim in zanamcem.

Prehitro našel si svoj mir,
Enako, kakor mnogi drugi.
To naši ste heroji, borci,
Resnico in pravico ste iskali.
O, našli smo jo z vašo pomočjo!
Velika svobodna zdaj naša zemlja
In srca vsa spomin gojijo
Čist, svet in poln hvaležnosti.

Iz »Najdihojce« št. 3 1960/61.

PARTIZANSKI JUNAK

Stane Petrovič

rojen

9. XI. 1919,

padel

v boju z okupatorjem

27. IX. 1944.

Moj stric - Stane Petrovič

Komandir kurirske postaje TV 8, Stane Petrovič, je bil moj stric. Njegovo partizansko ime je bilo Ivan. S svojo skupino partizanov se je zadrževal v gozdu blizu Hajdine. Bil je zelo pogumen partizan. Rešil je ranjenega tovariša iz ptujske bolnišnice. S svojo skupino je napadal Nemce.

Ko so Nemci začeli sumiti, da se partizani skrivajo v hajdinskem gozdu, so se preselili v Haloze. Tam so nadaljevali svoje kurirske posle, dokler niso bili izdani. Iz Ptuja so se pripeljali SS-ovci in vojaštvo. Obkolili so njihovo taborišče. Vnela se je borba, ki je trajala od 7. ure

zjutraj do 15. ure popoldan. Ker je partizanska skupina uvidela, da ne bo premagala dobro oboroženega in mnogoštevilnejšega sovražnika, so se partizani odločili za preboj skozi obroč. Komandir Ivan je z brzostrelko ščitil tovariše, da so se laže prebijali. Sam pa se ni mogel več rešiti, ker mu je sovražnik prestrelil prsa. V tej borbi so padli trije pogumni partizani: Andrej, Zvonko in Ivan. Nemcev je padlo 22.

Ponosen sem, ker sem imel tako hrabrega strica.

Zdravko Železinger, 3. a razred

AKCIJE

V mojem stricu je živo gorela velika ljubezen do domovine, odlikovala sta ga pogum in hrabrost. Kurirsko postajo TV 8, ki mu je bila zaupana, je vodil z vso vestnostjo. V njem je nenehno lebdele želja po velikih akcijah.

V kratkem času bojevanja je pokazal svoj borbeni duh. S svojimi tovariši je napravil nekaj akcij, ki so zelo vznemirile varno se čuteče Nemce. Kurirji TV 8 postaje so si znali pomagati, kadar jim je primanjkovalo municije, orožja in obleke. Septembra 1944 so napadli žandarmerijsko postajo pri Lovrencu, da bi se oskrbeli z obleko in municijo. Ker so morali z municijo štediti, so komandirja nemških žandarjev poklicali na predajo. Na oknu, pod katerim je stal moj stric z naperjeno puško, se prikaže Nемеc. Ko mu je stric zaklical, naj se preda, je skozi okno vrgel ročno bombo, kateri pa se je spretno umaknil. Začela se je huda borba. Švabi so z raketami klicali na pomoč. Iz Ptuja so jim s signali sporočili, da pomoč že prihaja. Ker so partizani začutili nevarnost, so se umaknili v gozd.

15. septembra 1944 je patrolja TV 8 postaje srečala na cesti Hajdina—Slovenska Bistrica najbolj zagrizenega nemčurja, ki

je stražil taborišče v Strnišču. Od taborišča je bil oddaljen 1 km. Kurirji so ga ustavili, mu zaplenili puško ter se iz njega ponorčevali. Prisilili so ga, da je slekel gornje oblačilo ter v spodnjih hlačah in bos zbežal proti taborišču.

Prejšnji akciji je kmalu sledila nova: komandant Ivan je s tovarišem Andrejem razorožil stražarja »Arbeitsdiensta« v Hajdini in pri tej priložnosti zaplenil šest vojaških pušk, ki so odslej zvesto služile partizanskim kurirjem.

Njihov največji podvig pa je bil, ko so hoteli rešiti iz ptujskih zaporov zaprte ilegalce. Z izvedbo načrta so začeli tovariš Ivan, Andrej in Marko. Preoblečeni v nemške uniforme so se s kolesi odpeljali v Ptuj. Blizu mosta je stala garaža, ki so jo stražili SS-ovci. Ivan je bil oblečen v nemškega oficirja. V nemškem jeziku je zmerjal nemškega stražarja, češ, da svoje službe ne opravlja dobro. Nato so stražarja razorožili, potem pa še vse ostale in jih spravili v avtomobil. Odpeljali so se proti mestnim zaporom. Tamkajšnjemu stražarju so dejali, da so pripeljali »bandite«, — toda stražar jim ni hotel verjeti in je vprašal po telefonu svojo komando, če so res bili ujeti neki parti-

zani. Tako so bili naši kurirji razkrinkani. Brž so sedli v avto in se odpeljal proti Hajdini. Med potjo je avtomobilu zmanjkalo bencina, zato so avto zažgali, sami pa so zbežali v svojo postojanko. Čeprav se jim ni posrečilo rešiti zaprte ilegalce, so napravili med Nemci velik preplah.

Tako so se vrstile akcije druga za drugo, dokler ni prišel dan izdaje, 27. septem-

ber 1944. Uničeno je bilo življenje mojega hrabrega strica in njegovih zvestih soborcev Andreja, Toneta in Zvonka.

Njihova trupla so izmaličili švabski škornji, njihov nezlomljivi duh pa je živel dalje v preživelih soborcih, domačinih hvaležnem ljudstvu, za katerega so žrtvovali svoja življenja.

Stanka Zelezinger, 8. razred

Hudo-težko-lepo

Herta Kokol, 7. razred

NEKOČ

pri nas bilo je hudo,
ko tujec je tlačil našo zemljo.

NEKOČ

naši očetje v gozd so odšli,
in sovraga premagali.

TAKRAT

zasijala zvezda je,
zvezda svobode za nas vse.

ZDAJ

delamo pridno, učimo se,
gradimo hiše, tovarne in vse,
kar nam manjka še zdaj,
da bo

JUTRI

pri nas res pravi raj.

Zaznamni kamen

Med vasjo Hajdina in Njivercami je v gozdu zaznamovano mesto, na katerem so kurirji TV-8 postaje zakopali deset pušk z municijo. To orožje so zaplenili hajdinskim »vermanom« in ga pozneje prenesli borcem Pohorskega bataljona.

V zaznamnem kamnu je vklesana peterokraka zvezda, ki še danes priča o sicer malem, a junaškem dejanju, ki pa je bilo v tistem času velikega pomena.

Ob tem kamnu se bodo ustavili pionirji-kurirčki kidričevske šole, ko bodo predali »kurirčkovo pošto« hajdinskim pionirjem.

Milena Vršič, 5. a razred

Moja mama je bila partizanka

Moja mama mi je večkrat pripovedovala, kako je bilo med narodnoosvobodilno vojno, ko je bila tudi ona partizanka.

Nekega dne se je pred hišo ustavil gestapovski avtomobil, iz katerega so izstopili Nemci in takoj pridrveli v kuhinjo. Ker je mama sodelovala s partizani, jo je nekdo izdal. Zato so jo Nemci zvezali in odpeljali v ptujske zapore. Tam je bila 6 mesecev. Med tem časom ni videla ne očeta ne matere.

Ko so ujetniki nekega dne šli kopat jame, se je mami posrečilo, da je ušla. Ni se vrnila domov, temveč je odšla v gozdove k partizanom in se priključila boju proti krutemu okupatorju.

Mnogo je pretrpela in leta 1945 se je srečno vrnila domov. Našla je močno porušen dom, ki pa sta ga začela z atkom takoj obnavljati. Pomagala sta tudi drugim graditi porušene domove. Danes v naši vasi ni več sledu vojnega razdejanja.

Vsi živimo zadovoljno in delamo z veseljem. Mislim, da ni med nami človeka, ki bi želel še enkrat doživeti vojne grozote, — pravi moja mama. Jaz ji verjamem, saj mi zna o svojem trpljenju tako živo pripovedovati.

Zato mora biti želja nas vseh, da bi v miru živeli v naši svobodni, socialistični Jugoslaviji.

Majda Mikec, 6. a razred

Skrili sta se v dimnik

Moja mama je med okupacijo živela pri teti in stricu. Stric je bil povezan z Lackovci in s Stankom Petrovičem. V našo hišo so vsak večer prihajali partizani. Nemci so kmalu zvedeli za stričevo sodelovanje s partizani.

Nekega mrzlega zimskega večera strica ni bilo doma. Zato sta se teta in mama zaklenili in čakali, kdaj se stric vrne. Nenadoma velik trušč na dvorišču in razbijanje po vratih!

»Odprite, — partizani so tu!«

Teta je dobro vedela, da partizani ne prihajajo k hiši s takim truščem in zato ni odprla. Hitro sta se odločili, da se skrijeta. Toda kje? V naglici ni bilo mogoče najti primernega skrivališča. Tedaj se teta le spomni na obokani dimnik v stari ku-

hinji, ki ga takrat niso uporabljali. Hitro zlezeta v mrzel dimnik. Bil je zadnji trenutek, kajti vrata so že popustila in v hišo se je vsula tolpa nadutih policistov in vojakov, ki so iskali partizane. Premetali so vso hišo, marsikaj odnesli, toda tete in mame niso našli. Kdo bi jih pač iskal v črnem dimniku!

Nemci so končno odšli. Bil pa je tudi že skrajni čas, kajti skozi dimnik je vel ledenomrzli prepih, tako da teta in mama ne bi mogli zdržati dalj časa.

To je bil majhen dogodek izmed nešteatih dogodkov v času velikega trpljenja, ki so ga morali pretrpeti naši ljudje, da so lahko dosegli svojo svobodo, ki so si jo tako želeli.

Janko Bedrač, 6. a razred

Moj dom je bil zavetišče partizanov

Moja stara mama mi je večkrat pripovedovala, kako je bilo med okupacijo življenje v naši hiši težko, kajti pri nas so se zadrževali partizani in Nemci.

V sobi so stanovali Nemci, za hišo pa je bila skopana klet, v kateri se je navadno skrivalo pet ali celo šest partizanov. Stara mama jim je skrbela za hrano, pa

tudi moja mama jim je večkrat pomagala. V kuhinji smo imeli na oknu črn papir za opozorilo partizanom. Kadar je bil papir na eni šipi v kotu odmaknjen, je bil vstop v hišo za partizane varen. Kadar pa je bilo okno popolnoma zakrito, je bil to znak, da so v hiši Nemci. Dogodek, ki mi ga je opisala stara mama, se mi je globoko vtisnil v spomin.

Nekega dne je sosedova deklica prinesla moji stari mami pismo od njenega znanca. Ko je stopila v kuhinjo, je zagledala bolnega partizana, ki je sedel v kotu za mizo. Izročila je stari mami pismo in takoj odšla domov. Doma je našla Nemce, ki so brž začeli izpraševati, ali je pri so-

sedovih videla partizane. Dajali so ji bonbone in denar, vendar od deklice niso ničesar zvedeli. Ko so Nemci odšli, je deklica takoj povedala svoji mami, koga je videla pri nas. Mama jo je pohvalila, ker je bila tako vztrajna in partizana ni izdala.

Večkrat je bilo tako, da je v sobi spal partizan, v kuhinji pa so sedeli Nemci. To so bili za mamo težki trenutki, polni strahu in groze. Stara mama je bila vedno v skrbeh, da bodo Nemci odkrili partizansko skrivališče. Vendar se je vse dobro izteklo. Danes je ostal le še spomin na težke trenutke.

Cvetka Medved, 6. a razred

Kuzirček

Silva Spolenak, 5. razred

Potihno naletava sneg,
in fantič mlad se spenja v breg;
res ni lahko ves dan hoditi
in vsem zasedam se ogniti.

To misli mali si pobih:
Saj partizanski sem fantič!
In tiho skozi gozd se plazi,
na pošto v torbi skrbno pazi.

Prispe do majhne gozdne jase,
glej, — tam se mlada srna pase.
Obide jo in pohiti,
da četi pošto brž 'zroči.

Narisal:
Jakob Galun, 7. razred

Voščilo

Naš pozdrav
naj gre preko vseh daljav!

K Tebi naj gre to voščilo,
ki iz src se je izlilo.
Zgradil si nam dom prelep,
nima lepšega ves svet .

Ata, mama, stric in teta,
jaz in Franci naš in Meta
in še vaških sto otrok

Ti želimo

zdravja, sreče in moči!
To je želja za vse dni,
ki jih nikdar ne bo kraj,
dokler vračal se bo — maj . . .

Dolgo živi,
srečen bodi,
in veselje bo povsodi,
kjer Tvoj mladi rod živi.

Emilija Novak, 7. razred

Svobodni veter čez grobove veje
in kakor tiha pesem boža jih,
pod rušo zakopana srca greje —
to domovine je ljubeči dih.

V nesmrtni slavi naši mučeniki
naprej živeli bodo večne dni!
Njim naša dela bodo spomeniki,
naj z njimi domovina jih slavi!

Fran Roš

Kadarkoli grem mimo spominske plošče, ki je vzdana na naši šoli, se spominjam tistih tovarišev iz našega okoliša, ki so s puško v roki junaško padli v težkem boju z okupatorjem. Z občudovanjem mislim tudi na neustrašene talce, ki so morali stopiti pred fašistične puške zavezanih rok...

Ti pokojni tovariši in mnogi še živeči herojski borci so nam v muki in trpljenju zgradili naš svobodni dom, našo socialistično Jugoslavijo.

...za kar sem umrl,
bi hotel še enkrat umreti...

Tudi mi — današnja mladina — popolnoma razumemo veličastne Kajuhove besede.

Kakor bi vsaka dobra mati brez premisleka dala svoje življenje za svojega otroka, tako so najboljši sinovi tudi našega kraja šli v smrt, da lahko tudi mi mladi danes živimo v naši svobodni domovini.

S spoštovanjem čitamo imena, ki so vklesana v spominsko ploščo in smo junakom hvaležni.

Barbara Kacjan, 8. razred

Bilo je

Takole hodil si na pot,
ustrašil nisi se nezdod;
novice važne si skrivaj prenašal,
vedoč, da rešiš s tem svoj rod.

Zdaj mah in praprot sta
zarasla sledi nevarnih stez,
v vršičju smrek pa ptič vesel
razglašča svoj svobodni spev.

Ti stopaš morda zdaj po polju,
za plugom se potiš,
morda pa stroj ti pesem poje
o dneih veselih, ko živiš
svobodno zdaj življenje svoje.

Irena Zupanič, 7. razred

Narisal: Jakob Galun, 7. razred

TUDI MALI SO BRANILI NAŠO ZEMLJO,
TUDI MALI SO JO OŠKROPILI S SVOJO KRVJO . . .
GRADILI SO NAŠ DOM TUDI MLADI,
DA BO NEKAJ LJUBEZNI OSTALO ZANJE
TUDI TAKRAT, KO BODO STARI . . .

Kristina Pesek, 8. razred

Hajdina

Ob obeh straneh ceste se vrstijo lične hišice vasi Hajdina. Med hišami so vrtovi ali široka dvorišča z gospodarskimi poslopji, vmes so razpeljane brajde, tu in tam raste kakšno sadno drevo. Skoro na vsaki drugi strehi štrli v nebo antena, ki priča, da je v naši vasi že mnogo televizijskih aparatov, še več pa radijskih sprejemnikov.

Pred vojno je bilo število prebivalcev nizko. Po osvoboditvi so hitro začele rasti mične hišice. V njih so se naselili ljudje, ki so bili srečni, da so lahko zgradili svoj lastni dom. Sedaj živi v Hajdini 3925 prebivalcev, od tega 1900 žena in 1935 moških. Nekaj vaščanov je zaposlenih v TGA, nekateri delajo v raznih ptujskih podjetjih, nekateri pa tudi v TAM. Skoro vsi pa obdelujejo doma nekaj arov zemlje in redijo nekaj živine.

Skozi vas se vije cesta, s katere se dvigajo poleti oblaki prahu, v deževnem času pa se svetijo na njej neštete mlake. Gorje, če te sreča avtomobil! Vsi komaj čakamo, da bo tuda naša cesta dobila asfaltno oblogo.

Naša vas se ponaša z lepim gasilskim domom. Marljivi in požrtvovalni člani gasilskega društva Hajdina so ob pomoči vaščanov in oblasti zgradili nov gasilski

dom, ki nam je vsem v korist in ponos. Kadar se ob raznih državnih in drugih praznikih, pri proslavah in zabavah zberemo v prijazni gasilski dvoranici, se vedno znova zavedamo: S skupnimi močmi se da mnogo doseči.

Dolga leta smo čakali na preureditev prosvetne dvorane, ki je bila premajhna in neprijazna. Lani se nam je ta želja uresničila. Skrbni in delavni odborniki Prosvetnega društva so zbrali sredstva, s katerimi so dvorano podaljšali, prizidali garderobo in povečali tudi oder. Kmalu bomo v naši lepo preurejeni dvorani gledali tudi filmske predstave.

Tudi hajdinska trgovina je lepo prenovljena in sodobno opremljena. Prijazne prodajalke nam postrežejo z vsem, kar potrebujemo.

Na gradbenem okolišju, ki se razprostira od Brega do Hajdine, rastejo iz dneva v dan nove hišice. Lahko pričakujemo, da se bo naša Hajdina čez nekaj let spremenila v veliko ptujsko predmestje.

Hajdinski vaščani si predvsem želimo, da bi tudi mi dobili vodovod, asfaltirano cesto in novo moderno šolo.

Ljubica Maroh in Nada Štumberger,
8. razred

Naša šola

Osnovna šola v Hajdini je bila zgrajena leta 1896. Stara je torej že 68 let. Prej je bil pouk v nizki kmečki hiši blizu hajdinske cerkve. Lahko si mislimo, da tedanji učenci v nizkem in temačnem prostoru niso imeli mnogo veselja do učenja.

Iz šolske kronike sem si izpisala sledeče zanimive podatke. Od leta 1945 dalje je

bilo na šoli vsako leto 450 do 470 učencev in učenk. V teh letih je z uspehom končalo 8. razred 713 mladincev in mladink.

Naša šola je bila v letih 1952 do 1960 razdeljena na 4-razredno osnovno šolo, štirje višji razredi pa so se imenovali »nižja gimnazija«. Od leta 1960 dalje pa imamo v Hajdini popolno osemletko.

Narisa: Ljubo Kampl, 7. razred

Največja pridobitev za našo šolo je šolska kuhinja, v kateri dobiva toplo malico tri četrtine učencev.

Pred nekaj leti smo šolo priključili na vodovod, iz katerega si zlasti v vročem poletnem času radi natočimo skodelico mrzle vode.

V vsakem razredu visi zvočnik, iz katerega slišimo zanimive in poučne radijske oddaje RTV Ljubljana.

Za šolo smo si uredili precej velik športni prostor, ki je ob lepem vremenu

vedno zelo živahen. Tu igramo nogomet, roket, najraje pa »med dvema ognjema«.

Ob šoli gojimo na gredicah vsakovrstne rože, ki skozi vse leto cvetejo in dajejo stari, že močno načeti zgradbi nekoliko prijaznejše lice. Zunanost naše šole ni prav nič lepa. Barvo je spral dež, obledela je tudi od sonca. Povsod se ji pozna, da se je zagrizel vanjo zob časa . . .

Amalija Marušek, 8. razred

Naše šolske organizacije

Pionirska šolska zadruga

Že nekaj let obdelujejo naši šolski zadrugniki veliko njivo. Pri tem delu nam pomaga s strokovnimi nasveti in tudi pri

obdelovanju domača kmetijska zadruga. Za svoj trud smo bili zadrugniki lepo nagrajeni. Ob pričetku lanskega šolskega leta smo napravili izlet v Mursko Soboto, ki ga ne bomo kmalu pozabili.

Taborniki

Taborniška organizacija je na šoli najmlajša. Vodita jo mladinki Nada Štumberger in Ljubica Maroh. Pridno sklicujeta sestanke, na katerih se pogovarjamo o našem bodočem delu. Nekateri naši člani so lansko leto že taborili na morju.

Pionirska organizacija in LMS

Naša PO vključuje leto za letom vse učence do 7. razreda, dočim so učenci dveh višjih razredov člani LMS. Pionirji se po svojem zanimanju različno udeležujejo: v dramatskem, literarnem, folklornem in šahovskem krožku. Z igrkami, recitacijami in deklamacijami nastopajo pri šolskih proslavah, sodelujejo pa tudi pri krajevnih prireditvah; — pripravljajo izdajo šolskega lista, nastopili pa so večkrat že tudi pri šolski oddaji ptujskega radia. Člani in članice šahovskega krožka so tekmovali v Ptuj, kjer so naše šahistke dosegle prvo mesto in potem tekmovali tudi v Mariboru. Tam pa so dosegle le predzadnje mesto. Folklorna skupina je letos nastopila v Pionirskem domu v Ljubljani.

Podmladek Rdečega križa

Podmladkarji skrbimo za red in čistočo prav povsod, gojimo cvetlice in pomagamo

mo v šolski kuhinji pri pripravljanju in delitvi hrane. Nekaj naših članov obiskuje tečaj prve pomoči, ki ga vodi medicinska sestra tov. Šobova iz Kidričevega.

Razredna skupnost učencev

Na sestankih razredne skupnosti v 7. in 8. razredu razpravljamo o vseh težavah, ki se pojavljajo v našem šolskem življenju. Največkrat govorimo o tem, kako bi izboljšali naš učni uspeh.

Šolska knjižnica

Ker zelo rad berem, rad tudi pomagam pri poslovanju naše šolske knjižnice. Pri knjižničarskem delu nas najbolj ovira pomanjkanje prostora. Naše knjige, ki jih je že skoro 1000, so zložene v dveh omarah. Obe sta stisnjeni v kot našega razreda. Naši bralci imajo zelo radi partizanske zgodbe, ki jih je v knjižnici kar precej. Knjige izposojujemo vsem učencem od 2. razreda dalje. Večkrat se jezimo, ko nam nekateri vračajo umazane ali kako drugače poškodovane knjige. Naše knjige niso lepe samo po vsebini, temveč tudi po zunanji opremljeni.

Pri vsem našem šolskem delu nas najbolj ovira pomanjkanje primernih prostorov.

Franc Sagadin, 7. razred

Kako je nastala in se razvijala naša KZ

Dvajset let je že minilo, kar je postala naša država popolnoma svobodna. Iz do tal porušene domovine si je naše ljudstvo začelo graditi nove domove in družbene ustanove.

Tudi v naši vasi smo si pričeli kovati novo, boljše življenje. Leta 1948 so naši vaščani ustanovili svojo kmetijsko zadrugo,

ki naj bi jim s svojimi stroji pomagala pri boljši obdelavi polj.

Naša KZ se je prvotno bavila predvsem s trgovsko dejavnostjo. V začetku niti ni mogla dosti pomagati kmetom, ker ni imela potrebnega strojnega parka. Ker kmetje s tako zadrugo niso bili zadovoljni, so jo morali preformirati. Zadruga je se-

Ob dvajseti obletnici osvoboditve čestitajo vsemu domačemu prebivalstvu

pionirji in mladinci
hajdinske osnovne šole

daj preusmerila svoje delo predvsem v kmetijstvo. Najprej si je kupila prostore, v katerih je prej le gostovala ter pričela nabavljati razne stroje. Leta 1956 je imela zadruga komaj en traktor, zaposlovala pa je le 3 do 5 uslužbencev. Od takrat dalje pe se je začela vedno bolj modernizirati. Zadrugi poslovnih prostorov so postali kmalu pretesni. Zadrugi so pričeli graditi veliko strojno lopo, ki je danes že dograjena in ponosno stoji na zadružnem dvorišču. V lopi je spravljenih šest traktorjev

z raznimi priključki, dve mlatilnici, tri kosilnice, dva žitna kombajna in še mnogo drugih strojev.

Zadruga pomaga kmetom, da sedaj res temeljito in na sodoben način obdelajo svoja polja; daje jim v rejo tudi živino, oskrbuje jih z umetnimi gnojili, dovažajo gradbeni material in pomaga tudi z nasveti.

Zadruga v Hajdini se iz dneva v dan bolj modernizira, kmetje pa so z njenim delom vedno bolj zadovoljni.

Renata Kampl, 8. razred

Velika zadružna prireditve v Hajdini

V naši vasi se je kmetijstvo takoj po osvoboditvi pričelo razvijati na sodobni osnovi. Prebivalci so večinoma kmetje in skoro vsi so vključeni v kmetijsko zadrugo.

Lani meseca maja je KZ priredila na svojem vrtu veliko razstavo kmetijskih strojev in vseh vrst živine. Ker so se na prireditve pridno in temeljito pripravili, je tudi res dobro uspela.

Na ta dan se je v zgodnjih jutranjih urah razlegala po vsej vasi vesela godba,

ki je naznanjala pričetek te zanimive in važne prireditve.

Gospodarji so pripeljali iz svojih hlevov živino, ki so jo namenili za razstavo. Od vseh strani so prihajale po cesti pšenično-bele, lepo rejene krave. Koža se jim je kar svetila v soncu. Lastniki so jih ponosno vodili na vrvi.

Na zadružnem vrtu se je zbiralo čedalje več govedi. Konji so imeli izredno natanč-

Narisala: Marija Gerečnik, 7. razred

no očiščena kopita in počesane grive. V posebnem oddelku so razstavljali svinje, kokoši in domače kunce.

Prišlo je ogromno gledalcev ne samo domačih, tudi iz drugih krajev. Ob deveti uri je direktor KZ, tov. Maks Kampl, odprl razstavo živine in kmetijskih strojev. Na združnem vrtu je stal okrašen oder, kjer so mladinci iz Hajdine in Draženc odigrali dve igri. Sodelovali so tudi učenci naše šole.

Nato se je pričel najzanimivejši del prireditve: ocenjevanje živine. Prvonagrajeni kravi so obesili okrog vratu velik venec. Njen lastnik, kmet Vindiš, se je ponosno postavil k njej. Drugo in tretjo nagrado sta dobili kmetici Katarina Zupanič in Angela Primožič za vzrejo lepih svinj, kuncev in kokoši.

Zelo zanimiva je bila tudi tekma med kosci z ročnimi kosami, ročno motorno kosilnico in s traktorji.

Veseli godci so pridno igrali, ljudje so posedli okrog miz in si ob sladki kapljici in dobrem prigrizku veselo zapeli:

Kmetič veselo na svetu živi.

Na polje gre orati, gre drobno žito s'jati.

Korajžno, veselo na svetu živi.

Pogovarjali so se o živinoreji, poljedelstvu in težavah pri kmečkem delu.

Se dolgo časa so se v naši vasi pogovarjali o tej prireditvi, ki je bila po vojni največja in je zadovoljila vsakega obiskovalca. Ljudje so sedaj spoznali, da je strojno delo tudi v kmetijstvu boljše, hitreje in ceneje. Tako je prireditev dosegla tudi svoj propagandni namen.

Angela Zupanič in Katica Gojkovič, 8. raz.

Lepo je bilo na hajdinski gmajni

Ob asfaltni cesti Maribor—Ptuj leži ne koliko v dolini naša hajdinska gmajna, ki je bila last vseh vaščanov. Ob gmajni teče potok Studenčnica, ki je na nekaterih mestih zelo zamočvirjen. V muži raste šar, med njim pa se skrivajo ponirki. S svojimi posebnimi glasovi preplašijo marsikaterega samotnega nočnega potnika.

Na gmajni smo pasli svojo živino pastirji iz vse vasi. Med tem, ko je živina mučila travo po prostranem pašniku, smo si pastirji zakurili velik ogenj, si pekli jabolka, krompir ali koruzo. Največkrat pa smo igrali nogomet. Uredili smo si veliko nogometno igrišče in žoga je vse popoldneve frčala po zraku. Živina se je mirno pasla, nikamor ni mogla v škodo, zato smo brez skrbi igrali ure in ure. Popoldan nam je vedno prehitro minil. Proti večeru smo gnali sito živino domov in jo grede v Studenčnici npojili.

Tako sem vsako poletje in jesen preživljal na naši gmajni vesle urice, ki jih ne bom nikoli pozabil.

Lani, ko sneg še ni popolnoma skopnel,

pa smo na gmajni zagledali buldožer, ki je vlekel za seboj velikanski plug. Noč in dan je škrtal po gmajni in obračal brazde.

Narisala: Ljubica Maroh, 8. razred

Gmajna je izginjala in izginjala, dokler se ni popolnoma spremenila v veliko polje. Izginilo je tudi naše lepo igrišče . . . Ko je bila zemlja pripravljena za nasad, so s traktorjem pripeljali topolove sadike ter jih vsadili v močvirnato prst.

Hudo je bilo slovo od našega igrišča. Ko bom že dorastel mož, se bom še vedno

rad spominjal na otroške brezskrbne čase, ki sem jih z drugimi otroki preživel na naši gmajni.

Zdaj rastejo tu dolge vrste mladih topolov, ki dvigajo svoje nežne vejice soncu nasproti.

Dušan Jakomini, 8. razred

Iz naše vasi

Gerečja vas, skrita med drevjem, se po osvoboditvi ni kdovekaj spremenila. Kot povsod, je tudi pri nas zraslo nekaj novih stanovanjskih hiš. Pod cesto, ki vodi skozi vas, pa smo zgradili gasilski dom z majhno dvorano. To je naš skupni dom. Dvorano krasijo diplome in pokali, ki so jih dobili naši pridni gasilci na tekmovanjih v Ptuj, Mariboru in Ljubljani, kjer so odnesli prvo ngrado. V kotu dvorane stoji televizijski sprejemnik. Ob večerih se ob njem zbirajo vaščani, zlasti mladina. Dostikrat prirejajo mladinci igre, ki jih vsi radi in z zanimanjem gledamo.

Za vasjo je na veliki površini hmeljski nasad. Tu se nam vsako leto nudi prilika, da zaslužimo nekaj denarja. Največ obiračev je iz vrst šolarjev, ki si s svojim zaslužkom kupijo v jeseni šolske potrebščine.

V začetku tega leta se je pojavila v naši vasi pri dveh kmetih huda bolezen slinavka. Postrelili so vso bolno in zdravo živino, da so preprečili širjenje bolezni. Pri eni hiši je le mucek edini ušel smrti. Zdaj so hlevi spet napolnjeni z živino in ta grozljivi dogodek gre počasi v pozabljenje.

Vaščani naše vasi živijo v veliki složnosti in si radi drug drugemu pomagajo.

Narisala: Marija Gerečnik, 7. razred

Napisale »Gerečke« iz 8. razreda

KZ v Slovenji vasi

Od tedaj, ko je potihnilo grmenje topov in brnenje smrtonosnih letal, pa do danes, je v vsakem kraju videti napredek. Tudi v naši vasi ni ostalo pri starem.

Novoustanovljena kmetijska zadruga je pričela s svojim delom. Na koncu vasi blizu glavne ceste so leta 1955 zgradili precej veliko stavbo, ki je sprva imela le tri prostore. Nabavili so dva traktorja, mlatilnico, plug za izruvanje krompirja in še mnogo drugih poljedelskih strojev. Vse to je bilo v veliko pomoč kmetom, ki so sedaj svoja dela na poljih opravljali bolje in hitreje. To je še posebno važno zaradi tega, ker je čim dalje manj kmečke delovne sile. Nekaj let pozneje so stavbo še

povečali in preuredili vse notranje prostore. V sprednjem delu sta nameščeni pisarna in trgovina, ki je sedaj založena z raznim poljedelskim orodjem, semenjem in umetnimi gnojili.

Kmetje v okolici so z zadrugo zelo zadovoljni, saj jih oskrbuje z vsem, kar potrebujejo, da svojo zemljo čim sodobnejše obdelujejo. KZ pomaga kmetovalcem tudi z nasveti.

Se pred nedavnim je bil na naši zadrugi zaposlen kmetijski tehnik domačin Franci Golob, ki se je zelo trudil za dvig KZ in je s svojimi strokovnimi nasveti vsikdar rad pomagal.

Marija Metličar, 8. razred

Mladi zadružniki

V naši Slovenji vasi se je v zadnjih letih razvilo tesno sodelovanje med kmeti zasebniki in kmetijsko zadrugo. V kooperaciji obdelujejo polja in redijo žvino.

Veliko zanimanje za zadržno misel pa je pokazala tudi mladina v naši vasi. KZ ji je podarila precejšen kos zemlje, ki ga mladi zadružniki obdelujejo s sodelovanjem zadruge. Delajo tudi razne gnojilne in sortne poizkuse. Na ta način se mladina že zgodaj uvaja v socialistično gospodarstvo.

Velika pridobitev za našo vas je tudi vodovod. Tik ob glavni cesti so pod zemljo napeljane vodovodne cevi, od katerih se odcepljajo stranske ožje cevi do posameznih domov. Ko bo po teh ceveh stekla voda, bo mnogim gospodinjam olajšano domače delo, vaščani pa bodo oskrbljeni z dobro, zdravo pitno vodo.

V naši vasi smo tudi ponosni na lepo preurejeno trgovino, ki je odprta neprekinjeno ves dan in je založena s prav vsem, kar vaščani potrebujejo.

Nada Gojčič, 7 razred

Hajdoše,

moja rojstna vas, se je v dobi 20. let zelo spremenila.

Poleg skromnih hišic s slamnatimi strehami je zgrajenih več sodobnih stanovanjskih hiš. Tudi moj dom je iz novejšega časa. Dvorišče je ograjeno, na vrtnih gredah rastejo cvetice, ki delajo domače dvorišče še lepše.

Na marsikateri strehi se je že pojavila televizijska antena. Skoro v vsaki hiši pa se tudi oglašča radijski sprejemnik. Tu in tam stoji na dvorišču avto, zelo veliko je

motornih koles, navadnih koles pa imajo pri vsaki hiši še po več.

Napredek naše vasi se pozna tudi v prehrani in obleki. Krompir ni več naša vsakdanja prehrana, meso pa se mnogokrat pojavi na mizi tudi med tednom. Če greš po vasi, te srečujejo dekleta z modernimi pričeskami . . .

Mnogo naših vaščanov je zaposlenih v industriji v Kidričevem, Mariboru in Ptujju. Domača obrt, pletarstvo, pa se je vseeno še ohranila. **Frančka Hentak, 7. r.**

Tudi mi smo zgradili svoj dom po osvoboditvi

V mojih otroških letih smo stanovali kot najemniki v tuji hiši. Ker pa smo si želeli lasten dom, smo leta 1954 začeli graditi veliko stanovanjsko hišo v isti vasi.

Od maminih staršev smo dobili veliko njivo. Ata je napisal prošnjo za gradbeno dovoljenje. Kmalu je prišel gradbeni tehnik in pregledal gradbeni okoliš. Čez nekaj mesecev smo dobili dovoljenje za začetek gradnje. Naredili smo temelje. Delo pa je leta 1955 prekinila mamina bolezen. Morala je v bolnišnico, od koder smo nekega ranega jutra dobili žalostno vest. Umrla je naša skrbna mama v najlepših letih, saj je bila stara šele 42 let. Zaprstila je sedem otrok. Ata se je potem poročil z mamino sestro, ki je prav tako skrbna za nas. Čeprav nas ima rada, ne bom nikoli pozabila svoje prave mame, ki jo imam še vedno pred očmi.

Delo pri hiši se je po mamini smrti nadaljevalo. Pričeli smo zidati stene. Prišli so tesarji, ki so napravili strešno ogradje. Neko nedeljo smo ob pomoči pridnih sosedov pokrili streho. Pri tem delu je padel brat z lestve. Hudih poškodb ni dobil, pač pa le nekaj prask po glavi.

Ko je bila hiša pokrita, je delo nekaj časa stalo. Stene so se morale posušiti. Nato smo poklicali mizarje, ki so nam naredili okenske okvirje, vrata in položili tla v sobah in kuhinji; pleskar pa nam je lepo prepleskal vse stene in vrata. Ko se je vse temeljito posušilo, smo se vselili. To je bil za nas vse najveselejši dogodek v našem življenju. Težko nam je bilo le ob misli, da se naša mama ne more z nami vred veseliti.

Anica Malger, 8. razred

Srednjedravska hidrocentrala

Pred nekaj desetletji je ob večerih na vsaki mizi brlela smrdljiva petrolejka. Vasi so bile zagnjene v temo, po mestih so medlo svetile plinske svetilke. O najrazličnejših strojih, ki danes pomagajo opravljati delo v tovarni, kmetu pri gospodarstvu, gospodinji v kuhinji, — takrat ni bilo ne duha ne sluha.

Z odkritjem elektrike je nastal v svetu velikanski preobrat. Človeško silo je zamenjala električna pogonska sila. Slabotne petrolejske svetilke so ugasnile, po naših domovih, vaseh in mestih so zagorele električne luči. Električni radijski valovi so nas povezali s celim svetom. Najrazličnejši stroji v tovarnah, kmetijstvu in gospodinjstvu obratujejo s pomočjo elektrike. Skratka: elektrika je stopila v službo človeka.

Države, ki jih je narava obdarila z vodjem, imajo velike možnosti za razvoj

industrije. Med temi je tudi Jugoslavija. Reka Drava nudi neizčrpen vir električne energije. Na njej je bilo v zadnjih 20. letih našega samostojnega gospodarjenja zgrajenih že več elektrarn. Največjo dravsko elektrarno »Srednja Drava« pa so začeli graditi lansko leto tu pri nas.

Naše prej tihe vasice Zlatoličje, Slovenja vas in Hajdoše so čez noč zaživele in se napolnile z brnenjem motorjev. Naša rodovitna polja so se spremenila v velikansko gradbišče. Globoki kanali, nasipi, gramoznice so zbrisali njihovo sled. Res je boleče, ko se zaman oziramo po zelenih travnikih in skrbno obdelanih poljih. Toda, če pomislimo, koliko koristi bo imela od te elektrarne naša skupnost, je škoda malenkostna in prav gotovo ne more postati kamen ovire pri gradnji tako pomembnega objekta.

Ogromni žerjavi dvigajo gramoz in ga

nalagajo na avtomobile. Žerjav dvigne hkrati en kubični meter gramoz, peska. Prekopali so že 300.000 kubičnih metrov, čaka jih pa še 1 milijon.

Ko stojim ob cesti in opazujem mogočne stroje, razmišljam, kdaj bi to ogromno delo zmogle človeške roke, pa čeprav bi jih bilo na tisoče in tisoče. Da, zraslo bi ob Dravi še mnogo trave in drevja, preden bi s človeško silo zgradili tako mogočno elektrarno.

Narisala: Kristina Pesek, 8. razred

V duhu že gledamo veličastne turbine — proizvajavke električne energije. Sredi polja se zrcali gladina umetnega jezera, po njem pa tiho drse in se pozibavajo čolnički... Ob bregu, — glej, — sedita ribiča. Trnek se mirno namaka v vodi, njune misli pa se mudijo v časih, ko sta na tem mestu neštetokrat s svojim znojem orosila rodno grudo...

Lahen vetrič jima z okoliških polj pri- naša prijeten vonj po zorečem žitu.

Kristina Pesek in Katica Sagadin, 8. r.

Premišljudem, kam naj krenem

O tem, kakšen poklic bi si izbrala, sem začela misliti zelo pozno. Sele letos, ko bom končala obvezno šolanje, sem začela razmišljati: Kam potem?

Prva misel o mojem bodočem poklicu se mi je porodila, ko nam je na šoli predaval tovariš ravnatelj kmetijske šole v

Turnišču. Govoril nam je o raznovrstnih poklicih v kmetijstvu. Zavrtel nam je tudi dva filma, ki sta prikazala delo v nekaterih poklicih kmetijstva.

Najbolj me je navdušil poklic cvetličarke. Kako lepo je delati z živo naravo! Rože, ki jih gojiš z ljubeznijo, bodo mno-

go lepše uspevale. Če se odločiš za katerikoli poklic v kmetijstvu, moraš imeti poleg sposobnosti in razumevanja tudi veliko ljubezni do rastlin in živali, do žive narave...

Danes je malo mladine, ki bi ji bilo delo v kmetijstvu privlačno. Toda število lačnih ust se iz dneva v dan množi. Hrane

je treba vedno več in več. Poklici v kmetijstvu imajo veliko bodočnost. Zato sem se tudi jaz zlahka odločila. Saj imam kot kmetijka tudi po končani srednji kmetijski šoli možnost še nadaljnjega višjega izobraževanja v tej stroki.

Marija Brglez, 8. razred

Ni bilo lepo

Peljala sem se z vlakom k svoji teti. Dobila sem sedež v kotu ob deklici približno mojih let. Na neki postaji sta vstopila ženica in starček. Takoj sem vstala in ponudila ženički svoj sedež. Moja mlada sosedka je neolikano obsedela in starček je moral poleg nje stati. Zasmilil se mi je. Obrnila sem se k deklici in jo opozorila na njeno dolžnost. Toda jezno me je zavrnila, češ da je njena vozovnica prav taka kot starčkova... Zbolelo me je pri srcu.

Moje začudenje pa je bilo še večje, ko so na naslednji postaji vstopili v vagon mladi fantje. Bili so pravi »frajerji« s petelinjimi frizurami in cigaretami v ustih.

Njihovo vedenje mi ni ugajalo. Med glasnim smehom in grdim govorjenjem je začel eden iz te gručice oponašati šepavega človeka. Šele takrat sem videla, da ima starček leseno nogo. Takrat mi je bilo pri srcu še huje in sem zaradi neolikanih dečkov odšla v sosednji kupe.

Bila sem priča nelepega vedenja današnjih mladih, vendar sem prepričana, da niso vsi takšni.

Mladina naše domovine bi se morala odlikovati v lepem obnašanju, imeti bi morala kulturnen odnos do vseh odraslih državljanov, zlasti še do starejših, predvsem pa do invalidov.

Ivanka Galun, 8. razred

Na pustnem festivalu v Ljubljani

Pionirski dom v Ljubljani je letos pripravil veliko pustno prireditev. Povabili so k sodelovanju tudi našo folklorno skupino pustnih oračev.

Za ta nastop smo zbrali štiri »konje«, orača, pokača, Mico in kurenta. Spremljal nas je tudi naš harmonikaš Drago Volf iz 6. razreda. Imeli smo veliko skrbi, priprav in vaj, da se v Ljubljani ne bi osramotili pred tolikimi mestnimi gledalci.

Pred našim odhodom v Ljubljano nas je obiskal na šoli dramaturg Pionirskega doma, tov. profesor Kovačič, ki si je ogledal naše priprave in nam dal navodila za nastop. Ta tovariš nas je tudi sprejel na ljubljanski postaji, ko smo se pripeljali na prireditev. Spremljal nas je v hotel

»Union«, kjer smo stanovali vseh pet dni in se res prav dobro imeli.

Še isti dan je bila v veliki dvorani Pionirskega doma generalka z vsemi skupinami, ki so nastopale na prireditvi. Pred nami je bilo šest nastopov, ki smo jih tudi v redu odigrali.

Ljubljanski otroci so se zelo razveselili, ko je prišel v dvorano poštar, ki je prinesel veselo novico, da prihaja kurent s Hajdine. Kurent je bil namreč osrednja pojava na prireditvi in je z ljubljanskim Pavlihom nastopal tudi pri drugih točkah. Najbolj je ugajal gledalcem pokač. Stopil je na majhen oder, ki so ga nalašč zanj postavili sredi dvorane. Pokal je in pokal, da se je vse treslo. Mali Ljubljanci so

ga z zanimanjem gledali in poslušali ter se mu čudili. Naša »Mica« (Koritnik Marija iz 8. razreda) je namesto plev sejala po glavah mladih gledalcev pisane konfete in pri tem z majhnimi grabljicami grabljala, rekoč:

Malo posejati, malo pograbljati,
da ne bodo mogle tice pozobati!

Čeprav ima kurent navađo, da zbira robce in si jih zatika za pas, je v Ljublja-

temi okostje mamuta in zelo zanimiv akvarij.

Čeprav smo se v Ljubljani imeli zelo lepo, nas je začelo pri srcu stiskati domotožje. Zato smo se peti dan našega bivanja v lepi Ljubljani z velikim veseljem odpeljali domov.

Za nami pa je prispela po pošti zares lepa denarna nagrada, ki nam jo je Pionirski dom dodelil za sodelovanje. Del te

Narisal: Jože Žirovnik, 8. razred

ni storil obratno. S seboj je prinesel lepo zalogo raznobarnih robčkov, ki so jih naše pridne risarke porisale z majhnimi kurenti. Pri vsakem nastopu je ob ključku predstave metal po dvorani te majhne robčke, ki so jih gledalci navdušeno lovili.

V prostem času smo si ogledali Ljubljano z vrha nebotičnika, obiskali muzej, kjer smo videli mnogo zanimivosti, med

nagrade smo namenili za tisk našega šolskega lista.

Nastop v Ljubljani nam bo ostal v najlepšem, nepozabnem spominu, saj so bili prireditelji z nami zelo prijazni.

Naš izlet je vodila naša predmetna učiteljica tovarišica Podgorškova, ki je bila z nami ves čas zelo dobra.

Ogrizek, Žirovnik, Krajnc, Mohorič, 8. r.

Zakaj ljubim svoj rojstni kraj

V zatišju zelenega gozdička stoji moja rojstna vas. Majhna in skromna je, vendar je ne bi zamenjala za noben kraj na svetu. Čutim nevidne vezi, ki me vežejo na moj dom, na mojo rojstno vas. Te vezi so se pletle že v moji najnežnejši dobi. Prve korake sem napravila tu; na domačem dvorišču je bilo moje prvo igrišče. V krošnjah domačih dreves so mi ptički peli svoje drobne pesmice; z domače obrajde sem trgala prvo grozdje; na travniku ob vrtu sem se podila z vaškimi otroki. Od tu sem namerila prve korake v šolo, ki jo obiskujem zadnje leto.

Moj rojstni kraj in moja rojstna hišica sta moje varno zavetje in zatočišče pred vsem zlim. Ko me morijo težke skrbi, jih razodenem mami in očku, ki me vselej

z razumevanjem poslušata in mi pomagata.

Iz vsakega kota v hiši diha prijetna, topla domačnost. Ko se vrnem iz šole, me pozdravi z mahajočim repkom naš Sultan. Pred hišnim pragom pa mi muc zamrmra: Si prišla?

Vonj po domači zemlji me krepi, mi vrača moči, kadar se vsa trudna vrnem iz šole.

V mojem rojstnem kraju ni blokov, ne stolpnic, ne razkošnih parkov, ne asfaltnih cest — vendar je zame najlepši kraj. Nanj me veže najmočnejša vez — ljubezen, ki ne bo zbledela do konca mojega življenja. To dobro čutim, čeprav dandanes mladi tako radi zapustijo dom in hitijo v svet . . .

Nada Stumberger, 8. razred

Narisala: Nada Stumberger, 8. razred

KAZALO

Iz »Najdihojce« št. 3 1960/61	Našemu junaku	2
Zdravko Zelezinger, 3. a razred	Moj stric - Stane Petrovič	4
Stanka Zelezinger, 8. razred	Akcije	4
Herta Kokol, 7. razred	Hudo - težko - lepo	5
Milena Vršič, 5. a razred	Zaznamni kamen	5
Majda Mikec, 6. a razred	Moja mama je bila partizanka	6
Janko Bedrač, 6. a razred	Skrili sta se v dimnik	6
Cvetka Medved, 6. a razred	Moj dom je bil zavetišče partizanov	6
Silva Spolenak, 5. razred	Kurirček	7
Emilija Novak, 7. razred	Voščilo	8
Barbara Kacjan, 8. razred	(Sestavek o spominski plošči)	9
Irena Zupanič, 7. razred	Bilo je	10
Kristina Pesek, 8. razred	Tudi mali	10
Lj. Maroh, N. Štumberger, 8. raz.	Hajdina	11
Amalija Marušek, 8. razred	Naša šola	11
Franc Sagadin, 7. razred	Naše šolske organizacije	12
Renata Kampl, 8. razred	Kako je nastala in se razvijala naša KZ	13
A. Zupanič, K. Gojkovič, 8. razred	Velika združna prireditev v Hajdini	14
Dušan Jakomini, 8. razred	Lepo je bilo na hajdinski gmajni	15
»Gerečke« iz 8. razreda	Iz naše vasi	16
Marija Metličar, 8. razred	KZ v Slovenji vasi	17
Nada Gojčič, 7. razred	Mladi združniki	17
Frančka Hentak, 7. razred	Hajdoše	17
Anica Malger, 8. razred	Tudi mi smo zgradili svoj dom po osvoboditvi	18
K. Pesek, K. Sagadin, 8. razred	Srednjedravska hidrocentrala	18
Marija Brglez, 8. razred	Premišljujem, kam naj krenem	19
Ivanka Galun, 8. razred	Ni bilo lepo	20
Ogrizek, Žirovnik, Krajnc,		
Mohorič, 8. razred	Na pustnem festivalu v Ljubljani	20
Nada Štumberger, 8. razred	Zakaj ljubim svoj rojstni kraj	22

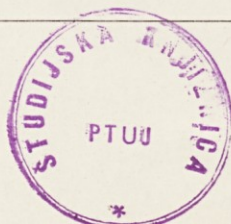

KMETIJSKA ZADRUGA

V HAJDINI

- ŽELI SODELOVATI** z vsemi občani svojega področja
- v kmetijski in živalski pogodbeni proizvodnji,
  - v kvalitetni pripravi in strojni obdelavi zemljišč ter
  - s strojnimi in prevoznimi uslugami.
- V to svrho nudi reprodukcijski material in zaščitna sredstva vseh vrst.
- ODKUPUJE** — kmetijske in živalske proizvode iz kooperacijske in proste proizvodnje,
- predmete domače obrti.
- SPREJEMA** — hranilne vloge in daje posojila za kmetijsko proizvodnjo.
- OSKRBUJE** — gospodinjstva in gospodarstva z gradbenim materialom in kurivom.

OB DVAJSETLETNICI OSVOBODITVE ČESTITA VSEM DELOVNIM
LJUDEM, POSEBEJ SE POSLOVNIM PRIJATELJEM IN MLADINI!

SLOVENSKEGA LITERARNEGA LISTA
UREDNIŠKI ODBOR

»NAJDIŠČJA IZ HAJDINE«
HAJDINA
OB LOPTUJ

Domoznanski oddelek
371
NAJDIHOJCA
1965

KNJIZNICA IVANA POTRČA PTUJ

373.3(497.12 Hajdina)

0209858,1

COBISS ◦

